

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 143/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 49/2011 zo 17. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2011 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 49/2011 zo 17. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ sa podaním doručeným ústavnému 28. januára 2011 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ústavy v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 87/2010. Ústavný súd o sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 49/2011 zo 17. februára 2011, ktorým sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej neprípustnosti, pretože sťažovateľ nevyčerpal opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu označeného základného práva účinne poskytuje a na ktorého použitie bol podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku oprávnený.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Dňa 5. V. 2010 Okresný súd v Bardejove vyniesol uznesenie pod č. k. 3C 235/05, ktorým zamietol môj návrh na obnovu konania vedeného u tohto sudu pod č. k. 4C 194/92. Na moje pádne odvolanie, zo dňa 26. V. 2010, odvolací Krajský súd v Prešove svojím absurdným a konečným uznesením sp. zn. 4 Co 87/10, zo dna 19. XI. 10, nedal, keď prvostupňové rozhodnutie bardejovského sudu v celom rozsahu potvrdil, čím ho učinil dňom 13. I. 11 a so svojim súčasne právoplatným! Plnohodnotné dovolanie proti týmto škandalóznym rozhodnutiam súdov podľa §-u 239 OSP prípustné nebolo! Za takejto situácie mi pred všeobecnými sudmi nezostalo nič iné, ako podať neplnohodnotné dovolanie – iba na vady konania podľa §-u 237 OSP, čo som urobil dňa 10. II. 11, ktorej som osobne doručil do podateľne bardejovského súdu toho istého dňa, o ktorom nie je NS-SR rozhodnuté dodnes. Medzitým dňa 26. I. 11 som podal na vec podľa čl. 46 Ústavy SR ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol svojím právoplatným uznesením dňa 17. II. 11 tak, že táto nie je prípustná, lebo som vraj právoplatné uznesenie odvolacieho súdu nenapadol dovolaním, čo je nehoráznosť, lebo to nie je pravda!“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1./ Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 46 Ústavy SR konečným verdiktom Ústavného sudu SR o odmietnutí jeho ústavnej sťažnosti z 26. I. 11 uznesením sp. zn. II. ÚS 49/11-7, zo dňa 17. II. 11, v právnej veci o obnovu konania vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 3C 235/05, porušené boli.

2./ Zrušuje právoplatné uznesenie Kraj. súdu v Prešove sp. zn. 4Co 87/10 z 19. XI. 10 v spojení s uznesením prvostupňového súdu, zo dňa 5. V. 2010 a prikazuje vo veci pod č. k. 3C 235/05 nanovo konať a rozhodnúť.

3./ Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 33 tis. EUR /slovom tridsaťtisíc eur/ za odopretie spravodlivosti, ktoré je mu povinný Ústavný súd SR za vlastné chyby uhradiť sťažovateľovi do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

4./ Ukladá Ústavnému súdu SR uhradiť sťažovateľovi aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. Vzhľadom na túto ústavnú normu zákon vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom

súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha preskúmania uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 49/2011 zo 17. februára 2011.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je prípustná podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2011